

Tina Salo V.: Vlci Sudet – Ukázka

Petra Neomillerová

Brokilon 2010

Vraždou Kayovy příležitostné milenky začíná na Šumavě masakr, který má kořeny v časech dávno minulých. Tina je momentálně pryč a vyšetřovat zločiny jen v noci je zatraceně těžké...

Klattau spí. Zním tohle město zatraceně dlouho a pamatuju si ho vlastně jen spící. Je líné, zvláště tahle čtvrt maloměstských vilek, líné a tiché.

Zaparkuju sporták v postranní ulici a branku si odemknu vlastním klíčem. V domě se svítí. Saskie není stará upírka, je jí možná sto padesát let a má ráda legrační lampy s látkovými stínidly, taky divany a dečky a mahagon... hedvábné spodní prádlo a sukně. Jazykem si přejeđu rty. Tina nikdy nenosí sukně a hedvábné prádlo vlastně taky ne. Ve spoustě případů, po pravdě řečeno, nenosí žádné prádlo.

Vilkou zní nějaký sladký muzak a mě napadne, že to má občasná utěšitelka přehání. Ano, někdy si možná rád užiju pocit, že mě někdo obskakuje, někdy jsem rád, že mi v posteli nevyrvé zuby ze stehna kus masa a dveře vždycky neotvívá kopnutím, ale o „Lebkuchenhaus“ opravdu nestojím, a tohle je sladké až moc.

„Saski?“

Většinou mi běží naproti, vzorná hospodyňka v županu s labutěnkou, ale dneska je zticha. Nakrčím nos. V domě čpí

krev, zamířím do jídelny v naději, že už prostřela večeři (žádná vychlazená nulka z pytlíku jako v Prahu, teplá králičí), ale stůl je pustý. Obrátím se ke schodům do patra, kde má Saskie ložnici. Cítím neklid, podobný, jako jsem cítil v dobách, kdy mi ještě světlo nevadilo. Jestli si myslí, že skočím do postele, aniž bych se najedl, tak... Tina by jen ukázala bradou na lednici, ale Tina... no dobrá, zvykl jsem si na ni, rád se na ni dívám, když loví, dokonce mám rád, když ze mě pije, jenže někdy je toho dost. Timotej se mi smál, že jsem živým důkazem toho, že si chlapi hledají obraz své matky. Ano, Tina a Gothel mají něco společného, ale na kolikátý pokus jsem mrňavou panovačnou žíznivou Salo našel? Ty ostatní byly poddajné a tiché... jako Saskie.

Otevřu dveře, rozhlédnu se po místnosti a najednou je mi jasné, že Saskie tichá zůstane už navždy. Nemá totiž hlavu, ta leží na taburetu, a prsa má Saskie probitá kůlem. Už jsem to párkrát viděl, ale málokdy mě to překvapilo tak jako teď. Postel je zvalená, ale jen lehce, nevypadá to, že by tu o život zápasila upírka. Obrátím tělo na břicho, kůl prošel mezi lopatkami a trčí nad zapínáním podprsenky. Musel to udělat někdo silný a rychlý, to jistě, ale Saskie nebyla lovec, bůh ví, jestli vůbec za život někoho zadávala. Unaveně se posadím na postel, odsunu dlouhé štíhlé nohy, ztuhlé jako u figuríny, a promnu si oči. Byla to poprava? Tina mohla přijít na to, kam zajíždím, když ji přepadne toulavá, Gothel mohlo připadat, že zcela nevýznamná sudeťka ohrožuje můj partnerský život s Dyreho dcerou, koneckonců i Dyre mohl umést kamínek z cesty své plavé dcerce. To všechno se mohlo stát, ti tři by zardousili Saskii jako ptáčka, bez námahy by jí urvali hlavu a kůlem by ji mohli klidně přibít k podlaze, ale ani jeden z nich by nemlčel. Tina, v případě, že by jí má relaxace vadila, by se mnou vyrazila dveře svého podkrovního bytu, matka by mi udělala kázání a Dyre by možná k Saskii připíchl i mě. Rozhlédnu se, ale vím, že je to zbytečné. Dyre nemá zapotřebí na někoho číhat.

Zvednu Saskiinu hlavu za vlasy, připadá mi to vhodnější než držet ji za ucho, a za rozervané hrdlo ji brát nechci, nutilo by mě to olíznout si prsty a aspoň tolik ohledů si má souložnice zasloužit. Byla to hodná holka, ať se to vezme z jakékoli strany, ale hodným holkám často někdo podřízne krk. I já sám... zatnu zuby. Kát se za hříchy staré stovky let je neproduktivní činnost. Rozpáčím Saskii zuby, jde do špatně, ústa má zalitá krví, a když ji setru, zjistím, že jí někdo vytloukl špičáky a hluboko na patro nacpal stroužky česneku. Tradicionalista. Prohlížím Saskiinu pusu a je mi divně při představě, že jsem jí tam dnes místo stroužků česneku chtěl zasunout něco úplně jiného. Je mi jí líto, vždycky byla ochotná, nejspíš ovšem svou ochotu trochu přehnal. Byla blbá, přiznám si poctivě, Tina by ji nezabila už z toho důvodu, byla pošetilá, a proto teď nemá hlavu. Neubráníla se, neuměla to a ani to umět nechtěla. Pila z chlapů, před lety z rozparádných oficírů a zchudlých baronků, dneska prostě z německých turistů, kteří byli celý naměkko, že slyší její vrkavou němčinu. Pornoněmčinu, jak říká Tina.

Na chvíli svou dámu opustím, v kuchyni najdu džbán s králičí krví a vypiju ho skoro celý. Pohrávám si s myšlenkou, že bych vyrazil ven a na místní příšerné dupavé diskotéce sbalil na mercedes nějakou koroptev, ale pak nápad zavrhnou. Nahoře leží dvakrát mrtvá Saskie, která si nedávno zřejmě zahrála v závěrečné scéně filmu o lovcích upírů, a zjistit, kdo jí to udělal, je jednak slušné a jednak nutné, protože nemusí zůstat u jednoho případu. Problém je, že teď nemůžu zavolat Tině, která je lepší stopař, protože by zavětrila a... nestojím o to vysvětlovat jí, kde se tu vzal můj župan a proč mám od domu klíče. Tina je severanka, ale dokáže projevit temperament středomořského typu. Vytáhnu z kapsy telefon, a ještě než zavolám té druhé, vzpomenu si na někoho, kdo mi dluží, kdo mi hodně dluží, když na to přijde.

II.

„Konráde?“

Probudil jsem ho, slyším jen nesrozumitelné zvuky. „Kdo volá?“ Je tak rozespalý, že mluví německy, a mě to potěší. „Kay. Potřebuju od tebe kontakt.“

„Nemohla zavolat Tina, a ráno?“ zavrčí.

„Nemohla. Tohle není Tinin případ a ani nebude, pokud by to bylo jinak, nevolal bych tobě. Chci kontakt na někoho, kdo se vyzná, nejlíp ze Sudet.“

„Vyzná v čem?“ Bérův hlas je teď o poznání chladnější. „Jedna moje známá měla nehodu.“

Pochopí okamžitě.

„Nebudem to řešit po telefonu, přijed' ke mně a... ustlala si na nějakým frekventovaným místě?“

„Ve vlastní posteli, Konráde, ale nemá hlavu. Ta je na toaletce. Mimochodem, jsem v Klattau.“

„Scheisse. No nic, za hodinu jsi tady. Čistě pro informaci, je to člověk?“

Teď vrčím já. „Ne, našinec.“

„Zamkni, sedni do auta, mou adresu znáš. Kde je Tina?“

To bych taky rád věděl. Odletěla sice nakupovat do Londýna, ale to vůbec neznamená, že tam teď je, upřímně řečeno, může být úplně kdekoli, když vezmu v úvahu její současné rodinné poměry. „Nevím.“

„Nechceš jí to přece jen říct? Ví toho o téhle zemi hodně.“

„Ne, zatím určitě ne. Podívej...“

Odkáše si.

„Jasně, nevíš, jak by na pytláčení pohlížela.“ Má z toho radost, znásobenou vědomím, že jsem od něj sto padesát

kilometrů.

„Nijak, ona sama má spoustu, ech, hraček.“

„Přesto jí to ovšem neřekneš. No, přijď.“

Ukončí hovor, já se naposledy rozhlédnu po ložnici, vytáhnu z tašky foťák a nafotím pár detailů hlavy a trupu tam, kde prošel kůl. Podívám se za nehty, protože tam se Tina vždycky dívá. Ženská práce, procházejí mnou vlny vzteku, piplavá práce na nic, protože Saskie se nebránila. Nebránila se nikomu, moje zloba se najednou obrátí proti ní, mám lepkavý pocit jako po návštěvě děvky. Dávala mi něco, co nemá žádnou cenu, vztekle uhodím do stolu a deska praskne. Už blbnu, pomyslím si, pohledem prodlím na Saskiiných kalhotkách a pak zhasnu. Co tady? Vzadu za opaskem mě tlačí pistole. Možná to Tině přece jen řeknu a uděláme to jako vždycky. Ona ho najde a já ho zabiju. Ta představa mě utěší. Koneckonců, když lidi mluví o lásce, možná mají na mysli právě tohle.

* * *

Ne, neřeknu jí to, protože už je pozdě. Když jsem si s Tinou začal, prosila mě Saskie, abych o ní pomlčel, protože se bála její návštěvy, a později na to nějak nikdy nepřišla řeč. Ty dvě se k sobě nehodily a navíc, takhle se to přece dělalo vždycky. Nemusel bych to řešit, kdyby... kdyby to nebyla poprava. Ten, kdo Saskii zabil, věděl, kdo je, a dobře se připravil.

D5 je v noci prázdná a já ze sebe aspoň můžu dostat napětí. Když se asi popáté přilepím ve dvoustovce na zadek nějakého auta, uznám, že už jsem si pohrál dost. Noc je ještě mladá, požehnaná zima, kdy se dá vyrazit už v pět a bavit se do pozdního rána. Mám čas, ale ani tak se mi za Bérem nechce. Má nemožně zařízený byt a navíc, jeho loajalitou si opravdu jistý být nemůžu.

* * *

„Jsem před domem,“ štěknu do telefonu, který Bér vzal asi po pětiminutovém vyzvánění.

„Ughm.“

Zatrnou mi dásně, ten idiot si šel evidentně lehnout a zaspal mě. Mám toho dneska večer tak nějak...

„Zofort otevři, Bére,“ dávám si záležet, aby si uvědomil, že dole čeká upír ve špatné náladě, „potřebuju od tebe laskavost, ale to neznamena, že ji z tebe nemůžu vytlouct. Dělej.“

Pochopil, protože za necelých pět minut odmyká dveře.

„Myslel jsem, že potřebuješ pomoc,“ začne nepřátelsky.

„Asistenci,“ odseknu, projdu kolem něj do domu a přitom ho ramenem hodím na zeď. No, je dobře, že jsem na tu diskotéku nejel, lidská ženská by moje něžnosti dneska nejspíš nepřežila a dvě ženské bez hlavy za jednu noc, to už by byla v Klatovech slušná událost.

„Můžeš mi říct, co se stalo?“

Sedím v Bérově příšerné odřené klubovce a uvědomuju si, že to v jeho bytě smrdí. Šelmy jsou divně cítit.

„Podívej se sám,“ podám mu fotoaparát a zatnu ruce v pěst. Samozřejmě mi nic nenabídl a mně žízeň lepí jazyk na patro. Napij se z něj, našeptává mi, ale víc než ohled ke spolupracovníkovi mě odrazuje pach. Jistě, Tina z něj pila, jenže ona je schopná dost bizarních věcí, když na to přijde. Zasteskne se mi po ní, mám rád, když vedle mě leží. K dovršení všeho mám erekci.

„Bére, potřebuju policajta nebo detektiva... doufám, že chápeš proč.“

Vrátí mi aparát.

„Jo, je to ošklivý.“

„Je to poprava, ten, kdo to udělal, věděl, že je upírka.“

Medvědodlak vážně přikývne.

„Takže ten, koho mi dohodíš, nemůže být člověk. Nejsem Tina, a upřímně řečeno,“ zvednu hlavu a zadívám se mu do očí, „nevydržím s člověkem dlouho.“

Ztuhne.

Vím, že si všiml tónu hlasu i zubů, a cítím jisté zadostiučinění. Bér by neměl zapomínat, kdo je tady lovná.

„Takže chceš dlaka?“

„Je na výběr ještě něco jinýho?“

Zavrtí hlavou.

„Nic jinýho, výhoda je, že na Šumavě je jich dost.“

„Zaplatím, ale musí být dobrej.“

„Dobrá.“

„Co?“

„Jedinej, kdo by se toho mohl ujmout, je ženská, vlkodlačice. Podívej, do téhle branže tolik dlaků nedělá a ty by ses s vlkem nesnesl. Darek říká...“

„Nechal jsem ho naživu, tak těžko může něco říkat. Dobře víš, že leze Tině do postele a jen fakt, že z něj pije a je to čokl, brání tomu, abych...“

„Právě proto ti chlapa nedoporučím. Zabil bys ho.“

Olíznu si rty. Řečí o zabíjení je na mě trochu moc.

„Co je to za ženskou?“

„Zlata. Dělá na Šumavě pro horskou službu, leze po skalách

a leccos ví. Nikoho lepšího nemám.“

„A máš její fotku?“

„To je další věc... Nech ji na pokoji. Podívej, já vím, že pro tebe není problém ji znásilnit, ale pak si hledej dalšího pomocníka. Nešla by do toho.“

„Nechci její vlčí frndu, chci jen vidět, jak vypadá.“

„Hm,“ zamručí nepřesvědčeně, ale odejde k notebooku a buší do něj silnými prsty, porostlými zrzavými chlupy. Kdo si tohle bere do postele, musí mít, na mou duši, dobrý trávení.

„Tady,“ kývne na mě. Z monitoru se kření opálená ženská v červené bundě. Má ošlehanou tvář a popraskané rty. Mlasknu.

„Nepotřebuju, aby ho uštvala, to udělám sám.“

„Potřebuješ, aby ti ho nadehnala, a to udělá.“

V podstatě má pravdu a vlčice vypadá docela mile. Ostatně, má ještě jednu výhodu, na tuhle Tina žárlit nebude.

III.

Tina doma není. Měl bych se radovat, místo toho mě to otráví. Její byt není pořádně zatemněný a vlastně se v něm moc pohodlně nebydlí, protože Tina světlo miluje. Na chvíli si pohrávám s myšlenkou, že možná o světlo zas tak nestojí a půdní byt se spoustou střešních oken je jejím způsobem, jak našince deprimovat, ale pak ji zavrhnou. To není její styl, když chce Tina dát někomu pocítit svou špatnou náladu, dělá to jinak, střešní okna by si užívala tak moje máti.

Zívnu. Za oknem je ještě tma, ale ráno se blíží. Melancholicky vyhrabu v lednici sáček s krví a upiju spíš jen ze zvyku. Pak vytočím Tinino číslo.

Chvíli se neděje nic, prozváním ji možná dvě minuty, než se ze sluchátka ozve dunění bicích.

„Kde jsi?“

„Co?“ křičí ženský hlas do telefonu.

„Ptám se, kde jsi.“

„Jo tak... tancuju.“

Spíš její odpovědi odhaduju, než slyším.

„S kým?“ S velkou pravděpodobností Tina mou starostlivost neocení, ale nedá mi, abych se nezeptal.

„Lidi,“ rachot reprobeden přehlušuje její hlas.

„A z našich?“

„Brian.“

Představím si vyzáblého chlápka se slabostí pro Indii a neubráním se znechucení.

„Vypráví ti o královně?“

„Coo?“

„O královně...“

Vím, že celý náš hovor je absurdní, že mě Tina nejspíš ani nevnímá, ale mám lepší pocit, když slyším její hlas. Jsem v pokušení ji poprosit, aby přijela domů a vzala i „můj“ případ, ale než stačím tu pitomost udělat, dolehne ke mně přes šum její hlas.

„Hele, končím, Brian načal nějakou babetku, tak si jdu dát.“

„To je upírskej klub?“ Pevně doufám, že je.

„Hmm, asi jo,“ odbroukne Tina a pak už slyším jen dusot basů a nějakou ženskou, jak ječí.

Otráveně zkontroluju zatemnění, svléknu se a padnu do postele,

která voní krví. V polospánku si uvědomím, že jsem věci naházel na zem. Dostala mě, pomyslí si ospale, nakonec si taky začnu v chaosu libovat.

* * *

Probudím se v podivném pološeru, a když se rozkukám, dojde mi, že venku napadl sníh. Sníh, horská služba, zívnu, obléknu si župan a natáhnu se po telefonu. V tu chvíli zazvoní.

„Prosím?“

„Kay Schaffer?“

Hluboký ženský hlas zní hodně rezervovaně.

„Ano.“

„Konrád mi na vás dal číslo. Prý potřebujete pomoc v nějaké... záležitosti.“

„Řekněme. Máš nějaké kontakty v Klattau?“

Odmlčí se.

„Upír z Německa?“ naježila se.

„Ano, a pokud máš nějaké pochybnosti, řekni to rovnou, Konrád tě doporučil, ale já na tom rozhodně netrvám. Pokud jde o peníze...“

„Konrád říkal, že máš nepříjemnosti.“

Syknou. „To není přesné, nepříjemnosti bude mít někdo jiný, až ho najdu. Od tebe chci, abys mi ho nadehnala.“

„Jsi zabiják,“ v hlase má teď stopu nejistoty.

„Jsem upír.“ Tohohle mě Konrád mohl ušetřit, ta čubka je naprosto nemožná.

„Nikdo jiný než ty na Šumavě není? Detektiv, policajt nebo...“

„Ne.“

„Dobrá, kde bydlíš?“

Zarazí se.

„Chceš přijet?“

„Samozřejmě.“

„Je tu hodně sněhu.“

„Dobře, nevezmu si sporták.“

„Chceš přijet dneska noci?“ Teď v hlase zazněl náznak paniky.

Ta nemůže zjistit nic, pomyslím si, zdá se, že jí ani nedošlo, že jindy než v noci přijet nemůžu.

„Samozřejmě. Tu adresu.“

„Sklářská...“

„V Eisensteinu?“

„Okupace už skončila, všiml sis?“

Další taková, jenže téhle to na rozdíl od Tiny nemusím žrát.

„Opravdu? Vidíš, ani jsem si nevšiml, že už jste ty kopečky dostali zpátky.“

Slyším ve sluchátku její dech, nejspíš se drží, aby se neohradila, možná že počítá, co si může dovolit, instruovaná Bérem. Doufám, že jí o mně řekl dost.

Řekl, protože se k další poznámce neodhodlá a zavěsí. Je mi to dost jedno. Adresu mám, a pokud ta čubička k něčemu bude, k práci ji přimět dokážu.

Naházím do tašky pár věcí, necesér s holením, notebook, kombinézu na lyže (možná je tam opravdu hodně sněhu), několik

krabiček nábojů, dalekohled, Berettu 93R, goretexové boty, do příruční ledničky sbalím pár sáčků s krví a ze šuplíku v sekretáři vyhrabu klíč k Dyreho nejnovějšímu daru, BMW S6 v emkovém provedení. Dyre je svým způsobem pošetilý a stejně jako já občas doufá, že se u Tiny projeví ženská záliba v dárcích, ovšem ona měla představu živého Timoteje, ne sériové káry. Na druhé straně, je natolik praktická, že ji nenapadlo auto vrátit. To je pro Tinu taky typický, nevrací nikdy nic, co nemusí. No, teď se to bude hodit.

Klušu do hotelu, kde je bávo zaparkované. Do garáží v domě se nevejde a Tina s ním vůbec nejezdí, i když na hory by si ho možná vzala. Nudící se kára na mě uměřeně štěkne, zabliká, hodím tašku na zadní sedadlo a vyjedu. Sněhu je překvapivě hodně a koleje kloužou. Mířím k Motolu a pak ven z Prahy. Auto se ukázněně pohupuje a ve smyku klouže jen mírně.

Pořád sněží, což mě dost znervózňuje. Minul jsem Klatovy a silnice začíná připomínat běžkařskou trať, ani náhon na všechny čtyři si s tím neporadí tak, abych mohl jet víc než padesát, a do toho mi na displeji telefonu bliká Tina. Klepnu do hands free a kupodivu se tentokrát neozve dunění.

„Co děláš?“ začne bez úvodu, až mám podezření, že jí Konrád volal. „Jedu do Sudet.“

„Ale...“

„Mám tu nějakou práci.“

„Ale...“

„Někdo odmázl jednu upírku.“

Nechce se mi lhát natolik, abych se případným vysvětlením úplně ztrapnil.

„Našinec?“

„Nevím. Měla vymlácený špičáky a v hrudi kůl.“

„Kdo?“

„Saskie.“

Doufám, že jsem to řekl dostatečně lhostejně.

„Ale?“ podiví se Tina. „Ta ulízaná kočka?“

„Hm,“ vystihla ji dobře.

„Chudák.“

Někdy mě Salo překvapí, se vším jejím cynismem parchanta od trénu projeví občas nečekaný soucit.

„Moc se nebránila, co?“

„To ne.“

„Mám přijet?“

Znejistím. Tina mi připadá o stupeň méně lhostejná, než by měla být. Přesto bych ji nejraději přivolal zpátky, ne proto, že by mě tak trápila prázdná postel, ale chybí mi její přítomnost. Byl to divný dar, který jsme dostali od Twaineho, pomyslí si, a bylo by přinejmenším bizarní, kdybych se po osmi letech od své smrti zamiloval, ale...

„Jestli tam něco máš, nejezdi, zvládnou to sám, případně s Bérem.“

„Mám tu něco,“ hlas jí zatáhl chrapot. „Hledám Timoteje a možná je tu někdo, kdo mi může píchnout, takže jestli mě nepotřebuješ nutně...“ Věta vyzní do ztracena a já se pokouším odhalit v jejím hlase vztek. Nejsem si jistý.

„Rád bych tě tu měl,“ teď už si dovolím pravdu, „ale spíš z jinejch důvodů.“

„Ohni nějakou mladou,“ poradí mi zlomyslně, „holky budou rády, ty budeš líp spát...“

Přišlápnu plyn a při výjezdu ze zatáčky dostanu smyk.

„Kurva...“

Auto rotuje po silnici, ale je noc, škarpy zaváté a v protisměru nikdo. Namířím čumák bavoráku k silnici a xenony vyříznou v bílé tmě terč.

„Co je?“

„Smyk. Mimochodem, půjčil jsem si tvý auto.“

Směje se, jedovatě a bezstarostně.

„Jestli to rozšviháš, koupíš nový.“

„Samo. Tino...“

„Hm...“

Představuju si ji v nějakém designovém hotelu, jak leží nahá na velké posteli.

„Nevadí ti ta proměna?“

„Jak to myslíš?“ diví se, jako by tu seděla vedle mě.

„Některý věci už nejsou tak bezpečný jako dřív.“

„Jako někoho přefiknout?“ zahihňá se.

„Jako někoho přefiknout, nebo třeba o někoho přijít. Oslabuje nás to.“

„Ale houby. Nic necítit není vždycky výhoda.“

„Někdy jo,“ vedu si svou.

„Pokud chceš skončit jako Dyre... Nemít pocity je jako bejt vykastrovanej, nemyslíš?“

Teď se musím zasmát já. „Nikdy jsem si nepřipadal jako vykastrovanej.“

„Jo, ale bodals jak do díry po suku,“ rýpne si a mně je o něco líp. Nejspíš se jí o té Saskii časem odvážím říct.

* * *

Někdo má zimu rád, já ne. Tina by řekla, že je to atavismus, protože když jsem byl kluk, nedalo se v zimě nic dělat, moje vysvětlení je jednodušší. Nemám prostě rád komplikace a sních komplikuje všechno. Zkurvenej sních, drtím mezi zuby, když kloužu k Rudě. A vlčí holka to se mnou nebude mít lehký.

Sklářská je zapadlá tak, že jsem v pokušení vyměnit X6 za sněžnou frézu, dávám autu zabrat, motor řve a já se připravuju, že vyplážnu tři miliony za pomuchlaného miláčka, když konečně předrncám návěje a zastavím před chalupou, která vypadá, že by ji ani třímilionová investice nezachránila. Strhnout a postavit znova, pomyslím si. Ovšem, dlaci na tom nikdy nejsou moc dobře.

Zatroubím. Chvíli se neděje nic, pak se na zápraží objeví hubená ženská v teplákové soupravě.

„Kterej debil...“

Vystoupím z auta a jdu k ní. Couvne. Napadne mě, že ještě upíra nikdy neviděla. Usměju se, když zády narazí na zeď.

„Hodná,“ zapitvořím se, „přece mě nepokoušeš... hodná holčička.“

Snaží se ovládnout, jenže vlci jsou v podstatě plachá zvířata, zvláště když jsou sami. „Pojď dovnitř,“ pobídnu ji, „nepřišel jsem ti zlomit vaz. Tos nikdy neviděla našince?“

„Viděla,“ vypraví ze sebe těžce. Bojuje, ale víc dohromady nedá.

„Ale nebyl starý, že?“ Vstoupím do její hlavy a přebírám se změtí myšlenek, animálním zvířecím děsem, strachem bilancujícího člověka. Znásilni ji, zvoní mi v uších, strach živí lovce.

„Vzpamatuj se, Zlato,“ houknu na ni ostře, „jinak se neudržím. Konrád ti snad řekl, co je potřeba. Chci pomoc, loajalitu, chci, abys držela hubu, když budu chtít, abys byla zticha, a taky chci, abys pro mě lovila. Já dokážu vstoupit lidem do myšlenek, ale ty znáš tenhle kraj a můžeš...“

Za mnou se ozve měkké dusnutí, ohlédnu se, to kočka skočila ze židle na zem. Zlatě ten okamžik stačí. Vyběhne ze dveří a utíká k lesu. Je to špatnej nápad, jeden z nejhorších, bohužel ji nemůžu jen tak nechat běžet, sních mě zdržel a až začne svítat, musím být někde, kam světlo nedosáhne. Nedá se nic dělat, pomyslím si a vyběhnu ze dveří.

Zlata má smůlu, sních je hluboký a stopa zřetelná. Představuju si, jak někde morfuje, jak se pod nějakým smrčkem svléká z té absurdní teplákovky, a chce se mi smát. Jaké má asi kalhotky? Doběhnu k hranici stromů a rozhlédnu se. Slyším tep, pak dech a nakonec i šepot.

„Je to psychopat, Bére, jaks ho sem mohl poslat?“

Odkošlu si a vykroutím jí telefon z ruky.

„Počkej, promluví s ním sám.“

Ještě než stačí zdrhnout, vezmu ji levačkou za krk a přitlačím ke kmeni stromu.

„Bére, tady Kay. Řekni jí, ať neblbne, a řekni jí to sakra důrazně. Podívej, honit se se mnou po lese je... hloupost. Může to být i vražedná hloupost, když na to přijde, stejnej efekt, jako když hodíš kočku do psince, chápeš.“

Chápe. „Dej mi ji,“ zachraptí. „Ona už bude hodná.“

Vlci Sudet

Neomillnerová, Petra

Nakladatel: Brokilon

Obálka: Koutmedia

Redakce: Robert Pilch

Rok vydání: 2010

Počet stran: 216

Rozměr: 125 x 200

Provedení: paperback

Cena: 228 Kč